

DURMITOR

21. - 24.07.2011.

“Šta čovjek da kaže za nekadašnje odmaralište bogova. A bogovi, oni na Durmitoru, kao i oni na Olimpu, uvijek su stremili nebu i visinama. I zaista, gledajući gore prema vrhovima, čini se da tu zemlja dotiče nebo i da se ova nebeska plavet odmara na džinovskim plećima Durmitora, a imena kamenih zubaca, koje Durmitorci i danas zovu “Soe nebeske” ili “Soe božije”, potvrđuju da Durmitor služi za podupiranje nebesa. U svako vrijeme ima ova planina u sebi neku čar života, neki odsjaj ovih gora, jezera, kanjona, onih cvjetnih livada durmitorskih i čini se da nigdje, kao ovdje, čovjek ne može uživati u čarima prirode uvijek i jednako, a kad pogledate moćnu gromadu Durmitora, dočeka vas čarolija prirode, na koju ni čovjek ni vrijeme nijesu ostavili traga. Sa divljenjem posmatrate njegova sura pleća, za koje zalazi sunce, kao da se nikad više neće vratiti. A u zoru, kada krene zov divljine, oglašavajući neobičnim zvucima svitanje ali i buđenja svega živog na planini, imate osjećaj da se ovakav melodični zov planine ne može nigdje doživjeti kao u časovima svitanja na Durmitoru. Ima neke sličnosti između Durmitora i Durmitoraca i kao da su gradili kule – tvrđave, ugledajući se na Durmitor. I ne znaš koje je šljeme preče Durmitorcu, ono kućno u miru ili Šljeme u planini, u vrijeme rata. I ne znaš da li su Durmitorci sabljama i puškama branili lice Durmitora, ili je on svojim grebenima i njedrima štitio glave Durmitoraca.” (Sa Interneta, nepoznat autor).

Crno jezero i Medjed

Savin kuk i Medjed

Udobno smešteni, svako na po dva sedišta u velikom autobusu, kroz tamnu noć, putovali smo ka Durmitoru. Posle svake pauze koju napravimo u odlascima na ovu čudesno lepu planinu, sa radošću joj hrlimo u zagrljaj, nestrpljivi da ponovo pogledamo u njene modre, gorske oči, zaronimo dušu duboko, duboko, u njena plavetna jezera, oslušnemo šapat njenih gustih četinara, utočimo u tišinu predela i bezvremenost čitavog tog prostora. Tu vreme zaista ne postoji. Postojite samo Vi i Priroda, duboko sjedinjeni u neraskidivoj vezi, povezani božanskom lepotom i čistom ljubavlju. Kada jednom vidite i doživite Durmitor, on zauvek osvaja vaše srce i vi mu se vraćate, i vraćate...nebrojeno puta.

Dok je autobus ulazio u Žabljak, mi smo se polako budili i trljali oči, a na sam pogled na gorostasne durmitorske vrhove pred nama, osunčane prvim jutarnjim zracima, naša srca brže su zakucala. Smestili smo se u nekoliko privatnih kuća i već oko 9 sati krećemo autobusom do rampe ispred Crnog jezera. Odatle polazimo pešice, preko Inđinih dolova, ka Lokvicama (1770 m). Sunce se bori sa oblacima, ali ne uspeva...Počinje kiša, pa navlačimo kabanice i nastavljamo dalje.

Ka Lokvicama po kiši

Verujemo da je to samo prolazni pljusak i ne želimo da odustanemo. Dolazimo do Lokvica, gde ulazimo u katune, čekamo da stane kiša i pokušavamo malo da se osušimo. Gledamo svaki čas u nebo. Tamno sivi oblaci prete, kovitlaju se preko durmitorskih vrhova, duva i prohladan vetar...U jednom trenutku, kiša prestaje, oblaci se razvlače i vrlo brzo otvaraju se veliki komadi plavog neba. I sunce je tu...A opet, u pravcu u kome idemo, sivo nebo i dalje preti. Vođa odlučuje da podeli grupu. Šestoro planinara vraća se nazad istim putem, a mi nastavljamo dalje. Da li će za nas važiti ono: “sreća prati hrabre”, videćemo...Kiša opet počinje, ali pada samo kratko...

Kiša i dalje

Skidamo kabanice, jer se sunce ponovo osmehuje i daje nam nadu da će biti bolje. Zbog kiše i klizavog terena, tj. mokre trave i stena preko kojih bi trebalo da pređemo, vođa odustaje od uspona na Oblu glavu. Iz Biljegovog dola penjemo se na obližnji Čvorov bogaz (2152 m), odakle posmatramo čudesnu Oblu glavu na koju ćemo se popeti neki drugi put. Vreme je već lepše, osmesi su tu, na našim licima, pa možemo da uživamo na bogazu, prepoznajemo vrhove, slikamo se sa Crnim jezerom u pozadini...

Sunce na Čvorovom bogazu

Zatim se penjemo do Ledene pećine u kojoj se priroda poigrala i napravila neobične oblike – ledene ukrase, stalaktite i stalagmite.

U ledenoj pećini

Ulazimo na kratko, fotografišemo, a zatim, po suncu, nastavljamo dalje. Pažljivo se spuštamo niz strmu stenu ispod pećine, a zatim se preko Korita i Starih katuna vraćamo do Crnog jezera. Sivi oblaci iza nas opet se gomilaju, ali mi smo brži i izmičemo kiši.

Pa, mislim da mogu reći da je danas "sreća pratila hrabre"! Žabljak pruža različite sadržaje, pa je te večeri svako od nas u njemu uživao na svoj način.

Stari katuni

Nebo, Bobot, Zupci

Subota je osvanula sunčana, ali su se oblaci ipak postepeno navlačili tokom pre podneva. U 7 ujutru odlazimo autobusom na zapadnu stranu Durmitora, do prevoja Sedlo (1907 m), odakle polazimo u pravcu Bobotovog kuka. Prolazimo pored Uvite grede, kroz Valoviti do, preko Surutke, i stižemo do Zelenog vira (2034 m).

Kolona

Ceo predeo kroz koji prolazimo deluje nestvarno: oštri vrhovi Zubaca ispred nas, veličanstveni Bobot koji dominira prostorom, neobične šare Šarenih pasova, po zelenoj dolini rasute beličaste stene različitih oblika, malo zelene vode koja nije presušila u Zelenom viru...

Na završnoj steni pred vrh

Tu pravimo kraću pauzu, a onda krećemo na uspon strmom stazom, kroz kameni krš, do Velikog prevoja (2351 m). Ostavljamo rančeve i idemo dalje. Preko strmog sipara izlazimo na policu Škrčki pogled odakle smo, na sreću, ipak uspeći da vidimo dva prelepa Škrčka jezera. Povremeno duva jak vetar, ali srećom, kiše nema. Stalno gledamo u sivo nebo i nadamo se da nam ona neće pokvasiti stene uz koje se veremo i za koje se držimo, dok se polako, korak po korak, približavamo vrhu.

Na Bobotu

Na Bobotov kuk (2523 m) izlazimo tačno u podne. U oblaku i magli smo, ne vidi se baš ništa, ali mi ne marimo. Zadovoljni, stavljamo pečate u knjižice, nazdravljamo, pravimo zajedničku fotografiju i brzo idemo nazad.

Malo pre Zelenog vira, počinje i kiša, ali sada smo bezbedni. Do Sedla nas uporno prati, udara po našim kabanicama, cedi se niz vrat, sliva niz kamašne, ulazi u cipele, kvasi nas potpuno. Ali, mi i dalje ne marimo...Smejemo se, šalimo, čak mnogo i ne žurimo, jer znamo da Sedlo nije daleko i da nas tamo čeka autobus. I, da ne zaboravim – na Bobot su se popeli i vozač Miki i njegova Nela, takođe planinari. Za svaku pohvalu, zaista!

Konačno ulazimo u autobus, skidamo mokre stvari i sve se cedi na sve strane. Miki pušta grejanje, a mi počinjemo da se pušimo! Ali stvarno! Iz naših tela, u vidu beličastog dima, izlazila su isparenja. Smešno je, presmešno...smejali smo se do suza! Popodne odmor, pa večera u Žabljaku i na kraju, dok je kiša opet dosadno rominjala, provodimo prijatno večer uz odličnu muziku i pucketavu vatru kamina u dobro zagrejanom kafiću Čudna šuma.

Nedelja je takođe osvanula sunčana, ali tako je ostalo i dobrim delom dana. Pošto nam je skoro sva oprema bila mokra, a naročito ono najvažnije – cipele, odustali smo od odlaska na Čurovac. Krenuli smo peške do Crnog jezera i obišli krug oko njega.

Crno jezero

Bilo je i kupača. Siniša i Sneža nisu odoleli. Kako je prethodnih dana bilo jako toplo, voda Malog jezera još se nije ohladila, pa je bila sasvim prijatna za kupanje. Uživali su. Mi u šetnji, takođe. Nestvarne nijanse zelene boje ostavljale su nas bez daha. Često smo se zaustavljali, izlazili sa kružne staze koja vodi kroz šumu, slikali pored jezera, u visokoj, zelenoj travi koja se blago povijala na vetru, ustalasila...kao zeleno more... Dok se mirna, zeleno modra voda jezera presijavala i svetlucala pod zracima sunca, a gusti, tamno zeleni četinari ogledali u njoj...Ceo taj prizor činio nam se kao kakvo najlepše platno nekog čuvenog slikara...A onda smo seli na klupu pored jezera i ostali malo tu...Još samo malo, još samo malo...da uživamo u toj lepoti predela. Jer znamo da je ovde kraj našem izletu. **"Prizemne misli ponovo vrata dušu iza rešetaka od mesa, kao robijaša u ćeliju posle popodnevne šetnje. A tek kad sidemo u rasvjetom obasjanu dolinu...Duša se u prvi mah odupire,**

koprca, pati...ali se vrlo brzo, po navici, privikne...I to traje i traje...sve do ponovnog odlaska na planinu.” (Dalibor Lončar, PD Unlimited).

Tako će biti i sa nama. I zato, ne očajavajte i ne budite tužni! Već sada se radujte nekom ponovnom odlasku na planinu!

Izveštaj, vođa puta: [Milan Lončar](#), PD Pobeda

Izveštaj i fotografije: Marija Petrović, PD Pobeda